

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Northward bound: Slave refugees and the pursuit of freedom in the Northern US and Canada, 1775-1861

Kennedy, O.P.

Citation

Kennedy, O. P. (2021, January 28). *Northward bound: Slave refugees and the pursuit of freedom in the Northern US and Canada, 1775-1861*. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/3134750>

Version: Publisher's Version

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/3134750>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <https://hdl.handle.net/1887/3134750> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Kennedy, O.P.

Title: Northward bound: Slave refugees and the pursuit of freedom in the Northern US and Canada, 1775-1861

Issue Date: 2021-01-28

Finally, *Northward Bound* demonstrates that slave refugees in the northern US and Canada were politically active figures in the transnational abolitionist movement, as well as campaigns for equal citizenship. Building upon the works of Manisha Sinha and other scholars, this dissertation argues that self-emancipators played crucial roles in social and political movements, with the most obvious example being the campaign to abolish slavery in the United States and elsewhere. Through their literary writings and autobiographies, oratory, and other methods, slave refugee activists forged a unique strain of abolitionism – one which drew heavily upon their personal experiences with slavery. Slave refugees like Frederick Douglass, Henry Bibb, Samuel Ringgold Ward, and Harriet Tubman became increasingly recognizable figures within US and Canadian abolitionist circles. Slave refugees were also involved in campaigns for equal rights and citizenship in the northern states and Canada. Segregation, discrimination, and racial prejudice were the primary concerns of black activists. In the northern states, slave refugees campaigned alongside free blacks and white abolitionists to receive equal rights and privileges. Canadian refugees performed similar actions but also utilized their right to vote to promote their interests and remove racist politicians from office. Slave refugees were also at the heart of debates over emigration in the northern states and Canada.

Samenvatting

Tussen de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog en de Amerikaanse Burgeroorlog (ca. 1775-1861) vluchtten duizenden mensen uit de slavernij in het zuiden van de Verenigde Staten naar de noordelijke staten en Canada. Vanaf het einde van de achttiende eeuw hadden deze gebieden de slavernij geleidelijk afgeschaft. Ondertussen intensiverde de zwarte slavernij juist in de “Lower South” en “Southwest”. Met name in de “Upper South” vluchtten tot slaaf gemaakten steeds vaker naar “vrije grond” (“free soil”), gebieden in Noord-Amerika, met name de noordelijke staten en Canada waar slavernij niet was toegestaan. Deze zogeheten “zelf-emancipatoren” (“self-emancipators”) maakten de reis zonder hulp van buitenaf. Anderen werden juist geholpen door vrije zwarte gemeenschappen en witte abolitionisten in het Noorden (vaak aangeduid als de Underground Railroad). De meeste vluchtelingen bleven na hun ontsnapping uit het Zuiden in de noordelijke staten van de VS. Tienduizenden vrijheidszoekers (“freedom seekers”) kozen er echter voor om volledig te emigreren en zochten hun toevluchtsoord in Canada, met name in het zuidwesten van Ontario en in de maritieme provincies (Nova Scotia en New Brunswick).

Northward Bound onderzoekt de noordelijke migraties van Afro-Amerikaanse vluchtelingen naar de noordelijke staten en Canada. In vijf

hoofdstukken worden de beweegredenen en methoden van zelf-emancipatie en ontsnapping onderzocht, alsmede de verschillende uitdagingen waarmee vluchtelingen in verschillende regio's werden geconfronteerd. Deel I ("Escaping Bondage") bestaat uit twee hoofdstukken die zich richten op ontwikkelingen in het landschap van de slavernij in Noord-Amerika, de veranderende mogelijkheden tot zelf-emancipatie en de ontwikkeling van zwarte vrijheidsnetwerken in de noordelijke VS en Canada. Hoofdstuk 1 onderzoekt zelf-emancipatie en vrijheidszoekers tijdens respectievelijk de Amerikaanse Onafhankelijkheidsoorlog en de Oorlog van 1812, de afschaffing van de slavernij in de noordelijke staten en Canada, en de opkomst van de zogeheten "Tweede Slavernij" ("Second Slavery") in het Zuiden. Hoofdstuk 2 behandelt de migratie van vluchtelingen naar de noordelijke staten en Canada tot de Amerikaanse Burgeroorlog. Het analyseert de routes en strategieën die werden gebruikt door vrijheidszoekers in het Noorden, de moeilijkheden rondom ontsnapping en de reikwijdte van de Underground Railroad.

Deel II ("Forging Freedom") focust op de ervaringen en kansen van zelf-emancipatoren in het Noorden en Canada en de obstakels op hun weg. Hoofdstuk 3 concentreert zich op de vestiging van vluchtelingen en de inspanningen om toegang te krijgen tot land, arbeid en onderwijs - die alle drie als noodzakelijk werden geacht voor autonomie en verheffing. In tegenstelling tot hun geromantiseerde voorstellingen werden vluchtelingen meestal openlijk vijandig ontvangen door witte noorderlingen en Canadezen. Hoofdstuk 4 richt zich op het gevaar van ontvoering en gevangenneming. Vluchtelingen in de noordelijke staten konden legaal opnieuw tot slaaf gemaakt worden door de federale wetgeving van de VS, met name de Fugitive Slave Acts van 1793 en 1850. Tegelijkertijd vochten zwarte activisten, witte abolitionisten en noordelijke wetgevers tegen de zuidelijke slavenhouders en slavenvangers die zwarte mensen straffeloos ontvoerden. In Canada genoten vluchtelingen over het algemeen meer bescherming tegen pogingen hen opnieuw tot slaaf te maken ("re-enslavement"). Verschillende uitleveringszaken en pogingen tot ontvoering illustreren echter dat vluchtelingen in Brits Noord-Amerika desalniettemin gevaar liepen. Hoofdstuk 5 behandelt tenslotte de politieke mobilisatie van vluchtelingen in de noordelijke Verenigde Staten en Canada. Het onderzoekt in het bijzonder de bijdrage van vluchtelingen uit de slavernij aan de transnationale abolitionistische beweging en hun campagnes voor gelijke rechten en burgerschap. Het hoofdstuk illustreert dat deze vluchtelingen de kern vormden van politieke campagnes in de noordelijke staten en Canada.

Northward Bound is een vergelijkende, transnationale studie die verschillende belangrijke bijdragen levert aan de geschiedschrijving van slavernij en emancipatie in Noord-Amerika. Ten eerste compliceert deze studie het traditionele beeld van de migratie van vluchtelingen uit de slavernij op het continent, dat de noordwaartse vlucht van zuidelijke zwarte vluchtelingen naar de noordelijke staten

en Canada benadrukt. Dit proefschrift laat zien dat dit ontsnappingspatroon pas vaste vorm aannam in het begin van de negentiende eeuw, na de opkomst van “vrije grond” gebieden in het Noorden en Canada, en na de snelle uitbreiding van de slavernij in het diepe zuiden en zuidwesten van de VS. Vóór deze periode trokken vrijheidszoekers in verschillende richtingen over het continent, ook binnen de noordelijke staten. Sommigen trokken zelfs van Canada naar de Verenigde Staten. In oorlogstijd vluchtten slaven ook naar de Britse linies in de hoop hun vrijheid veilig te stellen. Tijdens het antebellum (1800-1861) richtten vluchtelingen zich echter steeds meer op de noordelijke staten en Canada als potentiële toevluchtsoorden.

Northward Bound onderzoekt ook de primaire beweegredenen achter ontsnapping uit de slavernij en de verschillende routes die vrijheidszoekers namen naar de noordelijke staten en Canada. Deze studie stelt dat gedwongen migratie en het risico verkocht te worden vaak de belangrijkste redenen waren voor zelf-emancipatie (met name voor tot slaaf gemaakte mensen in de “Upper South”). Dit was vaak de druppel die de emmer deed overlopen voor tot slaaf gemaakte mannen en vrouwen. De snelle uitbreiding van de slavernij in de “Lower South” en “Southwest” droeg bij aan de opkomst van interregionale handel in tot slaaf gemaakte mensen. Slavenhouders verkochten in toenemende mate tot slaaf gemaakte mannen en vrouwen aan deze regio's. Het vooruitzicht van permanente scheiding van familie en geliefden deed veel vrijheidszoekers besluiten te vluchten naar het Noorden en Canada. Hoewel andere factoren, zoals wrede behandeling en het eeuwige verlangen om vrij te zijn, ook een rol speelden, was het vooruitzicht van verkoop en permanente scheiding vaak de meest onmiddellijke bedreiging en daarmee de primaire reden om te ontsnappen.

Verschiedende factoren bepaalden wanneer en hoe vluchtelingen ontsnapten, en de manier waarop ze de noordelijke staten en Canada bereikten. Mobiliteit, geografie en sociale netwerken waren bepalend. Jonge, lichamelijk fitte tot slaaf gemaakte mannen vluchtten vaker dan vrouwen, kinderen en ouderen. Mannen waren doorgaans ook als slaaf al mobieler en hadden daardoor meer kennis van hun omgeving. Hierdoor wisten ze beter hoe en wanneer ze konden ontsnappen. Desalniettemin wisten ook vrouwelijke vluchtelingen en kinderen uit het Zuiden te ontsnappen, ondanks hun beperkte mobiliteit, geografische kennis en sociale netwerken. Tot slaaf gemaakte mensen uit de “Upper South” vormden de grootste groep vluchtelingen in de noordelijke staten en Canada. Anderen reisden van verder weg, maar de grotere afstand vormde een significante belemmering.

Vrijheidszoekers uit Maryland en Virginia ontsnapten vaker via het grensgebied Mason-Dixon, terwijl tot slaaf gemaakte mensen in Kentucky en Missouri doorgaans ontsnapten via de Ohio en de Mississippi. Terwijl velen te voet vluchtten, reisden anderen o.a. te paard, per stoomboot, per schip en per trein. De meeste vrijheidszoekers deden de meeste vluchtelingen zich voor als legaal vrije

mensen van kleur. In de noordelijke staten zochten vluchtelingen hun toevlucht bij vrije Afrikaans-Amerikaanse gemeenschappen. Anderen werden bijgestaan door witte abolitionisten en quakers, inheemse groepen, gemengde “vigilance committees” en de Underground Railroad. De meest uitgebreide en goed georganiseerde ontsnapingsnetwerken bestonden in het Mid-Atlantische grensgebied en New England, maar die in de “Old Northwest” raakten in de loop van de tijd ook steeds beter ontwikkeld.

Dit proefschrift levert belangrijk inzicht in de relatie tussen zelf-emanipatie, migratie naar het Noorden en het gezin. In tegenstelling tot de meeste eerdere historische studies, die doorgaans de nadruk leggen op individuele daden van zelf-emanipatie, wijst *Northward Bound* op het belang van verwantschapsnetwerken, die talrijke ontsnappingen uit het Zuiden mogelijk maakten. Vluchtelingenfamilies namen verschillende vormen aan en ze pasten verschillende strategieën toe om de noordelijke staten en Canada te bereiken. In veel gevallen ontsnapten familieleden bewust niet tegelijkertijd. Ontsnappingspatronen leken vaak op kettingmigratie, waarbij vrijheidszoekers dierbaren volgden naar specifieke bestemmingen. Abolitionistische verslagen, zoals die van William Still en Sydney Howard Gay illustreren de centrale positie van familienetwerken bij talloze ontsnappingen uit het Zuiden. Bijgevolg geeft *Northward Bound* historische opvattingen over zelf-emanipatie en ontsnapping naar de noordelijke staten en Canada opnieuw vorm.

Voortbouwend op Damian Pargas' nieuwe typologie van vrijheid stelt dit proefschrift dat vluchtelingen in de noordelijke staten *quasi* of “semi-formeel” vrij konden worden, terwijl hun tegenhangers in Canada in staat waren om ook “formele” vrijheid te bereiken. Vluchtelingen in de noordelijke staten werden volgens de Amerikaanse federale wetgeving beschouwd als (criminele) voortvluchtigen. Als gevolg hiervan leefden de meeste zelf-geëmancipeerde mensen in het Noorden in een schemergebied tussen slavernij en formele vrijheid. In die zin leefden vluchtelingen in de hele regio aan de rand van vrije zwarte gemeenschappen. Ze hadden meestal laagbetaalde banen, waren niet in staat legaal land te kopen of naar school te gaan en werden geconfronteerd met racisme en discriminatie. Bovendien liepen ze het risico opnieuw gevangen en tot slaaf gemaakt te worden. Ook waren ze (net als vrije Afro-Amerikanen) van gelijk burgerschap uitgesloten. In dit opzicht is hun status vergelijkbaar met andere gemarginaliseerde groepen in historische en hedendaagse samenlevingen, zoals mensen zonder papieren. Tegelijkertijd konden vluchtelingen in de noordelijke staten op een zekere sociale en wettelijke bescherming rekenen, voornamelijk van Afro-Amerikanen, witte abolitionisten en sommige noordelijke wetgevers. Al met al was de noordelijke vrijheid onvolledig, maar duidelijk te verkiezen boven de zuidelijke slavernij. Het bood een basis voor toekomstige vooruitgang.

Slavenvluchtelingen in Canada hadden soortgelijke uitdagingen, maar hadden meer rechten en kansen die de formele vrijheid met zich meebracht. Met name de zelf-emanipatoren in Canada konden officieel land kopen en naar school gaan. Bovendien waren vluchtelingen die Brits-Canadese bodem hadden bereikt over het algemeen veilig van slavenhouders en slavenvangers. Ten slotte kwamen ze als Britse onderdanen in aanmerking voor verschillende burgerrechten en politieke rechten, namelijk het recht om te stemmen, zitting te nemen in jury's en te dienen in militias. Het leven in Canada was echter verre van idyllisch. Armoede, racisme en systemische discriminatie waren aan de orde van de dag. En hoewel de meesten definitief niet meer tot slaaf gemaakt konden worden bleven zuidelijke slavenhouders en ontvoerders pogingen doen zelf-geëmancipeerde mensen in de Canadese provincies te pakken. Ondanks zijn reputatie was Canada nauwelijks een "Kanaän" voor zwarte vluchtelingen. Toch boden de rechten en privileges die met de formele vrijheid gepaard gingen, voorheen tot slaaf gemaakte mensen de kans om een nieuw, beter leven voor zichzelf op te bouwen.

Northward Bound betwist verschillende veronderstellingen met betrekking tot de ervaringen van vluchtelingen uit de slavernij in de noordelijke staten en Canada. Ten eerste toont het proefschrift aan dat vluchtelingen, ondanks de vele ontberingen en moeilijkheden, ijverig waren. Hoewel veel van hen relatief kort op een plek bleven toonden ze een oprecht verlangen om land te kopen, te werken, een opleiding te volgen en hun algemene toestand te verbeteren. De meesten vertoonden een geest van zelfredzaamheid. In de noordelijke staten maakten vrijheidszoekers gebruik van alle banen en kansen die ze konden vinden in landelijke en stedelijke omgevingen. Steden zoals Philadelphia, New York en Cincinnati boden de meeste vooruitzichten voor tijdelijke loonarbeid. De meeste vluchtelingen bleven aan de rand van de vrije zwarte gemeenschappen in het Noorden en probeerden onder de radar te blijven. Terwijl de meesten in armoede leefden, bereikten sommigen een zekere mate van succes. Noordelijke armoede was in ieder geval duidelijk te verkiezen boven slavernij.

In Canada konden voormalige slaven land kopen, naar school gaan en werk zoeken zonder het risico weer gepakt te worden. Net als hun tegenhangers in de noordelijke staten, leefden de meesten in relatieve armoede en worstelden ze met racisme. Discriminerend beleid en een gebrek aan middelen verhinderden vaak dat vluchtelingen landeigenaar werden. Veel nederzettingen bleken van korte duur en nieuwkomers vonden het vaak moeilijk om land te kopen op gewenste locaties of tegen betaalbare prijzen. Historici hebben de neiging om het falen van veel vluchtelingennederzettingen in de Canadese Maritieme provincies en het zuidwesten van Ontario te benadrukken. Toch zouden velen gezien de omstandigheden op zijn minst gedeeltelijk succesvol kunnen worden geacht. Ze boden voormalige slaven hun eerste ervaring met grondbezit, werkgelegenheid, onderwijs en autonomie.

Bovendien illustreert dit proefschrift hoe Afro-Amerikanen, witte abolitionisten, wetgevers, rechters en andere mensen zich verzetten tegen zuidelijke slavenhandelaars en slavenvangers. Zoals eerder vermeld liepen vrijheidszoekers in de noordelijke staten het risico weer gevangen genomen te worden onder de federale wetgeving van de VS. Ook vrije Afro-Amerikanen werden regelmatig in het Noorden ontvoerd en als slaaf verkocht. Zwarte en witte activisten gebruikten een mix van legale en extralegale methoden om slavenvluchtelingen te beschermen tegen “her-slavernij” en om de invloed van slavernij in de hele regio te beperken. Zogenaamde “persoonlijke vrijheidswetten,” (“personal liberty laws”) gerechtelijke vrijheidsprocessen (“freedom suits”) en andere pogingen om het *Somerset*-principe in de wetten van de noordelijke staten vast te leggen beperkten het recht op herovering van zuidelijke slaven. Afgezien van legale middelen gebruikten zwarte en witte activisten in de noordelijke staten in toenemende mate vormen van extralegaal (en soms gewelddadig) verzet om vluchtelingen te beschermen. Verschillende casussen belichten de uitdagingen waarmee slavenhouders werden geconfronteerd bij het opnieuw tot slaaf maken van vrijheidszoekers. Hoewel de federale wet het recht op herovering van zuidelijke slaven handhaafde, bood het actieve verzet van zwarte en witte activisten in de noordelijke staten bescherming. De tegenstrijdigheden tussen staats- en federale wetgeving, evenals de extralegale uitdagingen van Afro-Amerikanen en witte abolitionisten, vormden de basis van semi-formele vrijheid.

Buiten de jurisdictie van de federale wetgeving van de VS genoten slavenvluchtelingen in Canada meer bescherming tegen voormalige slavenhouders. De Britse en Canadese autoriteiten weigerden over het algemeen vluchtelingen aan de Verenigde Staten uit te leveren. Volgens de Britse en Canadese wet werden tot slaaf gemaakte mensen erkend als legaal vrije mensen zodra ze voet hadden gezet op Britse bodem. Talrijke Amerikaanse pogingen om met de Britse regering te onderhandelen over een uitleveringsovereenkomst voor vluchtelingen uit de slavernij zijn mislukt. In dit opzicht was Canada een veiliger toevluchtsoord. Tegelijkertijd benadrukken verschillende uitleveringszaken vanaf eind jaren 1820 een aanhoudende potentiële dreiging. In plaats van de uitlevering van vluchtelingen te verlangen pasten slavenhouders een nieuwe strategie toe: een verzoekschrift indienen voor de terugkeer van “criminelen” om terecht te staan in de Verenigde Staten. Beschuldigd van andere misdrijven werden verschillende vluchtelingen met uitlevering bedreigd. Een van die gevallen resulteerde zelfs in het opnieuw tot slaaf maken van Nelson Hackett, een zelf-emanipator uit Arkansas. Sommige ontvoeringspogingen laten ook zien hoe de poreuze VS-Canadese grenzen konden worden uitgebuit door witte zuiderlingen. Deze inspanningen stuitten op fervent verzet van zwarte en witte activisten. Ondanks deze bedreigingen bleef Canada over het algemeen een veel veiliger toevluchtsoord voor vluchtelingen.

Northward Bound

Ten slotte toont *Northward Bound* aan dat vluchtelingen uit de slavernij in de noordelijke staten van de VS en Canada politiek actieve figuren waren in de transnationale abolitionistische beweging en in campagnes voor gelijk burgerschap. Voortbouwend op het werk van Manisha Sinha en andere academici stelt dit proefschrift dat zelf-emancipatoren een cruciale rol speelden in sociale en politieke bewegingen, met als meest voor de hand liggende voorbeeld de campagne om de slavernij in de Verenigde Staten en elders volledig af te schaffen. Door middel van hun literaire geschriften en autobiografieën, oratorium en andere methoden, smeedden vluchtelingen als activisten een unieke vorm van abolitionisme - een die zwaar putte uit hun persoonlijke ervaringen met slavernij. Vluchtelingen zoals Frederick Douglass, Henry Bibb, Samuel Ringgold Ward en Harriet Tubman werden steeds herkenbaardere figuren binnen Amerikaanse en Canadese abolitionistische kringen. Vluchtelingen waren ook betrokken bij campagnes voor gelijke rechten en burgerschap in de noordelijke staten en Canada. Segregatie, discriminatie en racisme waren de belangrijkste zorgen van zwarte activisten. In de noordelijke staten voerden vluchtelingen samen met vrije zwarten en witte abolitionisten campagne om gelijke rechten en privileges te krijgen. Canadese vluchtelingen voerden soortgelijke acties uit, maar maakten ook gebruik van hun stemrecht om hun belangen te behartigen en racistische politici uit hun ambt te verwijderen. Vluchtelingen stonden ook centraal in de debatten over emigratie in de noordelijke staten en Canada.